

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce **V. N.**, zast. JUDr. Alenou Jirovcovou, advokátkou se sídlem kanceláře Šafaříkova 161, 506 01 Jičín proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, odbor sociálních věcí, Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. SV/114443/19642/09/GM ve znění opravného usnesení ze dne 23.3.2010 č.j. SV/114443/19642/09/GM, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odbor sociálních věcí ze dne 15.2.2010, č.j. SV/114443/19642/09/GM ve znění opravného usnesení ze dne 23.3.2010 č.j. SV/114443/19642/09/GM se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2.400,-- Kč spočívající v odměně za zastupování advokátem a to k rukám JUDr. Aleny Jirovcové ve lhůtě 2 měsíců od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným ve výroku zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka, sociálního odboru čj. 5691/2009/NPA ze dne 12.10.2009 a naříkané rozhodnutí potvrdil. Městský úřad rozhodl na základě žádosti žalobce ze dne 22.4.2009 tak, že mu příspěvek na péči nepřiznal z důvodů nesplnění podmínek § 8 zák. č. 108/2006 Sb., zákon o sociálních službách (dále jen ZSS).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, ve které poukazuje na to, že závěry vyhodnocení neodpovídají skutečnosti. Namítal, že v jeho případě nedošlo k řádnému prověření jeho zdravotního stavu a nebyly důsledně zjištěny veškeré okolnosti pro objektivní rozhodnutí nezbytné. Zdůraznil, že se není schopen obejít bez péče druhé osoby. Léčí se inzulinem, který je nutno aplikovat 4x denně, přesto trpí častými hypoglykemickými záchvaty a nadto lehkou mentální retardací. Namítl, že podkladové vyšetření bylo provedeno ve spěchu, povrchně a pohovor provádějící pracovnice nebrala zřetel na mentální retardaci žalobce. Ve snaze zalíbit se a být pochválen za šikovnost vypovídal žalobce neuváženě a jeho odpovědi tak neodpovídají faktickým dovednostem a schopnostem. Rozhodnutí žalovaného proto považoval za nesprávné a trval na jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval velmi podrobným vyjádřením sepsaným dne 17.5.2010. Krajský soud je však povinen upozornit, v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu i soudů krajských, že případné „dovysvětlení či doplnění“ odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí ve stanovisku k žalobě nemůže být zohledněno za situace, kdy napadené a přezkoumávané rozhodnutí řádné odůvodnění postrádá.

Správní orgán tedy zopakoval předmět sporu a přesně zaznamenal námítky žalobou mu vytýkané. Popsal jak procesní postup v řízení předcházející vydanému rozhodnutí, tak rovněž přesně ocitoval konkrétní právní úpravu na projednávanou věc dopadající. Dále mimo jiné odkázal na § 16a odst. 3 zák.č. 582/1991 Sb., v platném znění, kdy orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu podle § 8 odst. 1 písm. g) téhož zákona zašle orgánu, který o posouzení požádal, pouze ty části posudku, které neobsahují údaje o zdravotním stavu posuzované fyzické osoby. Podle zák.č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů je údaj o zdravotním stavu údajem citlivým. Zákon zároveň řeší, kdy je možné zpracovávat citlivé údaje. V případě řízení příspěvků na péči lze údaje o zdravotním stavu žadatele zpracovávat pouze s jeho souhlasem. Souhlas není součástí žádosti o příspěvek na péči a žadatel jej není povinen udělit správnímu orgánu, který o příspěvku rozhoduje. Dále vysvětlil, že posouzení stupně závislosti vypracovala Okresní správa v Jičíně a vyplývá z něho, že žalobce potřebuje z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při celkem devíti úkonech péče o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti. Na základě tohoto posouzení pak Městský

úřad Nová Paka o žádosti rozhodl. Rozhodnutí žalobce včas napadl odvoláním, v němž namítal neúplnost posouzení stupně závislosti, popsal zdravotní potíže a s tím související omezení při péči o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti. Krajský úřad jako odvolací orgán požádal o posouzení Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí se sídlem v Hradci Králové (dále jen PK). Z kontrolního posudku vyplynulo, že žalobce nezvládá tři úkony péče o vlastní osobu a čtyři úkony soběstačnosti, tedy byť se posudek PK dílčím způsobem odlišuje od posouzení prvostupňového, přesto je konečný závěr shodný, neboť se neprokázalo, že by žalobce potřeboval pomoci nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti, jak vyžaduje § 8 písm. a) zák.č. 108/2006 Sb., o sociálních službách alespoň pro přiznání I. stupně závislosti, tedy závislosti lehké. Rovněž zdůraznil, že i kdyby se závěry obou posudků sloučily, tak ani výsledný součet by konečné rozhodnutí neovlivnil. Upozornil, že zákonná úprava nedává správnímu orgánu možnost zjistit stupeň závislosti jiným způsobem, než-li je stanoveno v zákoně o sociálních službách. Námitka žalobce vznesená prostřednictvím matky a týkající se přiznání invalidního důchodu je pro daný případ irelevantní. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobce. Byl přitom vázán skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností: podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen příspěvek) jsou stanoveny v § 7 odst. 1, 2 ZSS. Dle tohoto ustanovení se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci a nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8. Ve smyslu § 8 ZSS je hodnocení osoby, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby rozděleno do čtyřech stupňů závislosti s požadavkem na početně - v každém stupni závislosti podle počtu úkonů péče o vlastní osobu a úkonů soběstačnosti odlišně - stanovenou potřebu každodenní pomoci nebo dohledu jiné fyzické osoby včetně rozdílné hranice pro osoby do 18 let věku.

Konkrétně může být dotyčná osoba posouzena jako závislá **a) v I. stupni** (lehká závislost – vyžaduje pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 4 úkonech), **b) v II. stupni** (středně těžká závislost - pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 10 úkonech), **c) ve III. stupni** (těžká závislost - pomoc nebo dohled při více než 24 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 15 úkonech) a **d) ve IV. stupni** (úplná závislost - pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 20 úkonech). Obligatorně posuzované úkony péče o vlastní osobu a úkony uvažované pro rozsah posuzování soběstačnosti jsou vyjmenovány v § 9 odst. 1 a 2 ZSS. Hodnocení samotné péče o posuzovanou osobu včetně její soběstačnosti je

uvažováno ve čtyřbodové stupnici: *zvládá* (ke zvládnutí úkonu nepotřebuje jakoukoli pomoc nebo dohled), *zvládá s dohledem* (posuzovaná osoba sice daný úkon zvládá, ale pro kontrolu jeho správnosti potřebuje dohled druhé osoby), *zvládá s pomocí* (osoba daný úkon zvládá pouze s pomocí, byť i částečnou, ze strany druhé osoby), a *nezvládá*. Podle ust. § 9 odst. 4 ZSS pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavcích 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout. Při posuzování se rovněž bere na zřetel hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony.

Stupeň závislosti žalobce pro účely příspěvku na péči posuzovala dle § 8 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění, příslušná okresní správa sociálního zabezpečení, konkrétně posudkový lékař, na základě žádosti příslušného správního úřadu. O odvolání proti rozhodnutí obecního úřadu (zde Městského úřadu Nová Paka) rozhodoval v souladu s ust. § 28 ZSS příslušný Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Ten si vyžádal s odkazem na ust. § 4 odst. 2 zák.č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posouzení zdravotního stavu žalobce se zřetelem na stupeň jeho závislosti od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí se sídlem v Hradci Králové (dále jen PK MPSV). Náležitosti postupu ohledně vydání posudku o stupni závislosti vyplývají mimo jiné rovněž ze základních zásad správního řízení obsažených ve správním řádu. Stejně tak je namístě připomenout požadavky kladené na rozhodovací činnost správního orgánu, kdy dle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Po takto obecně zachyceném průběhu řízení krajský soud z předloženého správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti: na základě žádosti žalobce podané dne 22.4.2009 o příspěvek na péči rozhodl dne 12.10.2009 sociální odbor Městského úřadu Nová Paka tak, že příspěvek na péči nepřiznal. Z podkladové dokumentace vyplývá, že dne 14.5.2009 provedla sociální pracovnice šetření v místě bydliště žalobce a do seznamu úkonů péče o vlastní osobu uvedla, že žalobce zvládá, leč s pomocí úkony pod písmeny b), f), m), q) a r), v úkonech soběstačnosti zvládá s dohledem či pomocí úkony pod písmeny c), d), h) a r). Dle jejího zjištění v místě bydliště žalobce tedy nezvládá (či zvládá s dopomocí) **5 úkonů péče o vlastní osobu a 4 úkony soběstačnosti**. Poté následovalo dne 24.9.2009 posudkové zhodnocení lékařem OSSZ v Jičíně. To proběhlo bez přítomnosti žalobce, lékař přesně ocitoval úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, které žalobce nezvládá či zvládá s dopomocí tak, jak byly zaznamenány sociální pracovníci. Uzavřel, že žalobce není osobou, která je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zák.č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Ve spise je dále založena vyrozumění datované 2.10.2009, ve kterém je žalobce vyzván, aby se případně vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve věci své žádosti. Výzvu převzala matka, která žalobce po dobu správního řízení zastupovala

a reagovala dopisem doručeným městskému úřadu dne 5.10.2009. V tomto dopise vyslovila jasný nesouhlas s výsledkem posouzení a tvrdila, že v případě žalobce nebyly úkony, které nezvládá, správně posouzeny. Zdůraznila potřebu trvalého dohledu v souvislosti s cukrovkou léčenou aplikací inzulínu a provázenou, dle jejího tvrzení, častými hypoglykemickými záchvaty. Obdobnou reakci doručila městskému úřadu již 2.10.2009, kdy se zřejmě výzva s jejím vyjádřením časově minula. Zde upozornila, že syn nezvládá praní, žehlení, nákupy oděvů, bot, potřebuje dohled při koupání, nezvládá situaci při častých hypoglykemických záchvatech. Nato městský úřad dne 12.10.2009 rozhodl o žádosti zamítavě a v odůvodnění vysvětlil, že v případě žalobce nedošlo k naplnění podmínek § 8 zákona o sociálních službách, neboť se neprokázalo, že by potřeboval pomoci nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti.

K žádosti Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (odvolací orgán) pro účely odvolacího řízení posoudila dne 12.1.2010 zdravotní stav žalobce PK MPSV, detašované pracoviště v Hradci Králové. Učinila tak rovněž v nepřítomnosti žalobce, kterého uvědomila o termínu jednání a současně jej poučila, že shromážděné podklady zjevně umožňují přijmout posudkový závěr bez jeho osobní přítomnosti. V posudkovém zhodnocení komise konstatovala, že zadavatel nepožádal o aktuální posouzení, účastník v průběhu odvolacího řízení nenamítl změnu zdravotního stavu nastalou po vydání napadeného rozhodnutí a ani PK MPSV významnou změnu zdravotního stavu účastníka nezjistila. Oproti posouzení lékařem OSSZ posudková komise uznala toliko **3 úkony péče o vlastní osobu** (písm. e,q,r), tedy jednak o 2 úkony méně než-li lékař OSSZ a jednak částečně odlišně, když neuznala písm. b),f) a m), avšak zase přidala písm. e). **Úkony soběstačnosti** posoudila shodně, tedy **v rozsahu 4**, celkem uznala **7 úkonů**, při kterých je žalobce závislý na pomoci jiné fyzické osoby. Ve shodě se závěrem předchozího posudkového orgánu tak PK rovněž uzavřela, že žalobce není osobou, která je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zák.č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Do výsledku posouzení se nepromítly námitky zástupkyně žalobce (jeho matky), které byly jasně specifikovány v podání označeném jako odvolání a sepsaném dne 13.10.2009. Jasně namítla - ze svého úhlu pohledu viděnou a z dennodenního styku a péči o osobu žalobce - nesprávnost a neobjektivitu posouzení, které vycházelo z výsledku šetření sociální pracovnice. V podání sporovala konkrétní úkony, kterých není žalobce dle jejího přesvědčení a osobních zkušeností schopen.

K samotnému posouzení žalobce je v části posudku nadepsané „Výrok a odůvodnění“ uvedeno následující: *K datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu, která se podle § 8 zák.č. 108/2006 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Tento zdravotní stav byl i ke dni 22.4.2009.* Dále je vysvětleno, že podrobnější informace jsou obsaženy v posudkovém spisu.

Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 15.2.2010 (ve znění opravného usnesení z 23.3.2010) které je předmětem žaloby, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění stručně zopakoval průběh řízení a zcela správně odkázal na aktuální právní úpravu řešeného sporu. Vysvětlil, že o posouzení stupně závislosti požádal PK MPSV a z jejího závěru, který opět ocitoval, při svém rozhodování o odvolání vycházel. Zmínil, že zástupkyně žalobce ve své reakci na posouzení doručené 5.2.2010 neuvedla žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na změnu posouzení zdravotního stavu žalovaného.

O projednávané žalobě krajský soud uvažil následovně: správní orgán je mj. povinen dbát o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Posudkový závěr musí proto vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a musí být přesvědčivým způsobem odůvodněn. Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě zcela nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalovaný se sice správně (§ 4 odst. 2 z.č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) obrátil na posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, nicméně nechal zcela bez povšimnutí, že posudek vyhotovený touto komisí, který vzal za základ svého rozhodování, je v kontextu s ostatními provedenými důkazy zcela nedostatečný a jeho závěr nepřezkoumatelný. Přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně je prováděn v rozsahu objektivizace skutkového stavu správním orgánem podle § 3 správního řádu, tj. pouze ke zjištění skutečností směřodatných pro přijetí posudkového závěru (posudkově významných skutečností).

V předmětné věci jistě bylo v možnostech žalovaného, aby trval na objasnění rozdílných výsledků posouzení provedených sociální pracovníci, lékařkou Úřadu práce a konečně těch, kterým dospěla komise. V odvolání s datem 13.10.2009 zmocněnkyně vypočítává úkony, u kterých tvrdí, že žalobce je není schopen (stručně řečeno) sám zvládat. Navíc upozorňuje – z jejího úhlu pohledu – na neobjektivní a nedostatečné posouzení situace provedené sociální pracovníci. Posudková komise, pokud byla přesvědčena, že je dokumentace dostatečná a žalobce vyšetřovat nemusí, pak byla ovšem povinna vypořádat se jak s rozpory v počtech úkonů, tak reagovat rovněž na tvrzení žalobce. Z posudku PK ze dne 12.1.2010 ovšem nelze zjistit, které konkrétní podklady komise hodnotila. V protokolu o jednání je toliko obecná zmínka o tom, **že PK MPSV prostudovala podkladovou dokumentaci, která byla dostatečná k projednání v nepřítomnosti účastníka řízení a k přijetí posudkového závěru.** Protokol samotný však obsahuje toliko výčet dosavadních výsledků řízení bez jakékoli bližší specifikace obsahu zmiňovaných důkazů. Neobsahuje jediný odkaz na podklady, které byly posudkovou komisí hodnoceny, tedy není zřejmé, jakou zdravotní dokumentaci měla k dispozici a zda vůbec ji měla k dispozici. Přitom pro hodnocení schopnosti vykonávat vyjmenované úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti je mimo výsledku sociálního šetření podstatný i funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného – objektivně prokázaný lékařskými vyšetřeními - na

schopnost zvládat jednotlivé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Komise se zejména vůbec nevypořádala s otázkou nesouladu jednotlivě rozporně hodnocených úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, přičemž toto pochybení ponechal bez povšimnutí i žalovaný. V obdobném duchu reaguje rovněž vyjádřením ze dne 2.2.2010 na výzvu žalovaného z 27.1.2010, po kterém následovalo vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Krajský soud znovu upozorňuje, že jeho povinností je přezkoumat obsah a zákonnost rozhodnutí žalovaného, které musí být způsobilé obstát samo o sobě. Pokud žalobce prostřednictvím své zástupkyně vždy ve stanovené lhůtě reagoval na průběh řízení před správním orgánem a vznášel konkrétní námitky do způsobu a výsledku posouzení, bylo jednoznačně povinností žalovaného se s danými výhradami vypořádat. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Krajský soud připomíná, že v dané problematice je předmětem sporu nárok na finanční podporu ze strany státu poté, kdy bude zjištěno, že konkrétní žadatel splňuje podmínky vyžadované zákonem pro její výplatu. Správní orgán je tedy povinen postupovat v řízení tak, aby nedostatečným či nepřesným posouzením zdravotního stavu žadatele nedocházelo na straně jedné k nedůvodnému poskytování finančních prostředků, na straně druhé je však povinen vést správní řízení tak, aby finanční podporu obdržela skutečně ta osoba, které podle zákona náleží.

Z těchto důvodů Krajský soud v Hradci opět vyslovuje pochybnost o náležité objektivizaci skutkového stavu resp. posuzování a hodnocení zvládnutí konkrétních úkonů při absenci přítomnosti posuzované osoby. Zjišťování schopnosti vykonávat vyjmenované úkony i další týkající se péče o vlastní osobu a soběstačnosti toliko sociálním šetřením prováděným sociální pracovníci čili úřednicí nemá dostatečnou vypovídající hodnotu za předpokladu neodůvodněných rozdílů v posouzení. Rozdílné posouzení jednotlivých úkonů bez jakékoliv bližší konkretizace a přesvědčivého objasnění, byť se žalovaný zaštiťuje tím, že ani při případném součtu by výsledek posouzení nebyl pro žalobce příznivý, pokládal krajský soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Krajský soud, ač medicínský laik, je toho názoru, že za dostatečně objektivní výsledek posouzení není možné považovat toliko hodnocení získané od sociální pracovnice. Jedná se v drtivé většině o osoby bez lékařského vzdělání, které mohou v některých posuzovaných případech zřejmě jen stěží propojit zjištěná fakta na místě samém s objektivními zdravotními potížemi posuzované osoby a jejich dopadem do oblasti úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Jestliže jsou od počátku řízení vznášeny ze strany žalobce pochybnosti do způsobu vyhodnocení provedeného sociální pracovníci a v průběhu správního řízení nedošlo k jasnému odstranění pochybností a vysvětlení důvodů rozdílného posouzení, pak nelze takovýto stav akceptovat jako podklad pro objektivní závěry žalovaného. Odkaz na § 67b odst. 10 zák.č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, který žalovaný zmiňuje teprve ve svém vyjádření k žalobě s tím, že seznamovat se se zdravotním stavem žadatele a nahlížet do jeho zdravotnické dokumentace mohou pouze lékaři orgánů sociálního zabezpečení, jej v žádném případě nemůže zabavit odpovědnosti náležitě se vypořádat se s námitkami žadatelem uváděnými tak, aby z odůvodnění rozhodnutí nebylo pochyb, že k jejich obsahu bylo přihlíženo s náležitou vážností. Obecně

odůvodnění typu např. „*správní orgán se náležitě vypořádal se všemi námitkami stěžovatele*“ nekoresponduje řádnému hodnocení důkazů a odporuje jedné ze zásad správního řízení, kterou je povinnost správního úřadu zjistit správně a úplně skutkový stav věci. Krajský soud v tomto směru připomíná, že správní řízení ve svém moderním pojetí se v mnoha aspektech přibližuje řízení před soudem. Je proto logické, že na projednání věci a odůvodnění vydaného rozhodnutí včetně otázky hodnocení důkazů jsou kladeny obdobné požadavky jako je tomu u rozhodnutí soudních.

Soud je tedy přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadou, neboť zjištění zdravotního stavu a jeho funkční důsledky bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro použití posudkových kritérií a přijetí objektivního a řádně odůvodněného závěru. Krajský soud za dané situace odkazuje na rovněž na obdobné rozhodnutí senátu 32 Cad zdejšího soudu, konkrétně se jedná o rozsudek 32 Cad 53/2009 ze dne 25.2.2010 či svůj rozsudek ze dne 29. ledna 2010 sp.zn. 28 Cad 54/2009, ve kterém řešil případ obdobný, shledal pochybení žalovaného spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a po žalovaném požadoval následující postup: „*V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého náležitě a způsobem nevzbuzujícím pochybnost ověří faktický stav žalobce ve vztahu k podmínkám příspěvku na péči. Zjištěnou situaci a důkazy následně vyhodnotí, event. i nadále trvající rozpory v jednotlivých posouzeních sociální pracovnice, lékařky Úřadu práce a posléze i samotné Posudkové komise odůvodní tak, aby rozhodnutí nezakládalo pochybnosti o jeho objektivitě, správnosti a zákonnosti. Bude namíste se s výše uvedenými rozpory vypořádat a to i bez ohledu na skutečnost, že ani zatím nejvyšší hodnocení ze strany sociální pracovnice nezakládalo nárok na vyšší příspěvek. Je však třeba mít na zřeteli, že to byla právě jediná sociální pracovnice, která žalobce osobně viděla v realitě jeho života, nicméně nedisponovala potřebným medicínským vzděláním. Pokud by měl krajský soud považovat rozhodnutí za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné, musí se žalovaný vypořádat z naznačenými rozdíly v jednotlivých etapách řízení. Jistě bylo v možnostech žalovaného, aby trval na objasnění rozdílných výsledků posouzení provedených sociální pracovníci, lékařkou Úřadu práce a konečně těch, kterým dospěla komise. V odvolání s datem 4.11.2008 žalobce totiž výslovně vypočítává úkony, u kterých tvrdí, že je není schopen (stručně řečeno) sám zvládat. Současně je potřeba mít na zřeteli, že v projednávané věci došlo k posouzení v neprospěch žalobce a s tím související změně ve výši – v minulosti již přiznané a vyplácené – dávky. Dosavadní soudní praxe v takovéto situaci vždy důsledně vyžadovala po posudkových orgánech, **aby změnu v posouzení náležitě odůvodnily**, jinak nemohl být posudek považován za objektivní. Tento postup nicméně v posudku zcela absentuje (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2007, čj. 6 Ads 87/2006-36 (Ej 383/2007). Posudková komise, pokud byla přesvědčena, že je dokumentace dostatečná a žalobce vyšetřovat nemusí, pak byla ovšem povinna vypořádat se jak s rozpory v počtech úkonů zachycených v předchozích důkazech, tak reagovat rovněž na tvrzení žalobce o jeho neschopnosti zvládat jím konkrétně vyjmenované úkony. Postoj krajského soudu se snad může zdát příliš formalistický, když jediná sociální pracovnice konstatovala nezvládání či potřebu pomoci při 18*

úkonech. Bylo by tak možné namítnout, že žalobce ani s přihlédnutím k tomuto šetření nesplňuje podmínky § 8 písm. b) ZSS pro závěr alespoň o II. stupni závislosti. Nicméně krajský soud znovu opakuje, že sociální pracovníce je osobu bez medicínského vzdělání a nelze vyloučit, že při komplexním, důsledném a objektivním vyhodnocení žalobcova stavu by mohl být přijat závěr odlišný. Je namístě zohlednit, že se jedná o prostředky vynakládané státem, kdy na jedné straně jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby dávky mířily skutečně adresně, tedy těm, kteří splňují jednotlivé požadavky konkrétních zákonů. Na straně druhé je ovšem nezbytné rozhodovat tak, aby příliš benevolentní či laxní přístup naopak nevedl k nedůvodnému vyplácení dávky. Optimální situace lze dosáhnout jedině objektivním a přesvědčivým vedením správního řízení a náležitě odůvodněným rozhodnutím.“

Krajský soud je i v této souzené věci přesvědčen, že oporu pro svůj postup může nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 50/2009-63 (Ej 544/2009), kde se uvádí: „Jakkoli příspěvek na péči vyplácený na základě zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, sleduje jiný cíl, než tomu bylo v případě zvýšení důchodu pro bezmocnost (§ 70 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení), jistě nebylo úmyslem zákonodárce novou úpravou snížit procesní standard při posuzování míry závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, jež je pro řízení o příspěvku na péči a řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost v zásadě totožná. Je proto povinností krajských úřadů požadovat po posudkových komisích Ministerstva práce a sociálních věcí takové posudky, které budou na základě originální úvahy hodnotit a přezkoumávat předchozí posouzení stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby způsobem kvalitativně srovnatelným s praxí vžitou pro činnost totožných komisí při dřívějším hodnocení míry pomoci při životních úkonech v řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost.“

Napadené rozhodnutí bylo jako v obdobných případech řešených zdejším soudem zrušeno pro vady řízení a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Krajský soud rovněž vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), přičemž v přezkoumávané věci zrušil rozhodnutí toliko žalovaného a nikoli rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak by rovněž umožňovalo znění § 78 odst. 3 s.ř.s. Ponechává na uvážení žalovaného, aby sám rozhodl, jakým způsobem provede objektivizaci posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu ke shora zjištěným a vytýkaným pochybením. Zda-li si tedy vyžádá doplňující posudek od PK MPSV, kdy komisi vyzve v intencích požadavků krajského soudu k objasnění vytýkaných rozporů, či zda-li zvolí cestu zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Krajský soud podotýká, že nepřehlédl požadavek zástupkyně žalobce na doplnění dokazování uvedený v písemném podání s datem 14.7.2010. To mělo spočívat jednak v provedení důkazu rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 28.4.2010, kterým byl žalobci přiznán invalidní důchod III. stupně a jednak vyčkáním soudu na závěry znaleckého posudku, který byl zpracováván pro účely řízení před Okresním soudem v Jičíně ve věci omezení

svéprávnosti žalobce zahájeného z podnětu jeho matky. Případně bylo krajskému soudu navrženo, aby obdobný důkaz obstaral sám. S ohledem na výše uvedené závěry však považoval soud doplnění dokazování ve směru shora naznačeném za nadbytečné (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Výsledky uváděných důkazů ovšem budou jistě sloužit jako další podklady při opětovném posouzení žalobcovy žádosti, budou-li obsahovat skutečnosti pro objektivní posouzení věci nezbytné.

Žalobce byl v tomto řízení úspěšný, a proto mu krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v odměně za zastupování advokátem. Krajský soud proto rozhodl o odměně dle § 7.2 v souvislosti s § 9 odst. 2 advokátního tarifu, kdy se za tarifní hodnotu mimo jiné ve věcech sociálního zabezpečení považuje částka 1.000,-- Kč, přičemž sazba mimosmluvní odměny z tarifní hodnoty přes 500,-- Kč do 1000,-- Kč činí 500,-- Kč. Ze spisu je zřejmé, že v souvislosti s tímto konkrétním řízením poskytla advokátka žalobci služby stanovené v § 11 odst. 1 vyhlášky, konkrétně převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a písemné podání soudu, tedy ve prospěch žalobce provedla tři úkony. Tomu odpovídá vyúčtování tří paušálních náhrady po 300,-- Kč a to dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Výše odměny (bez zohlednění platby DPH, neboť krajský soud ověřil v seznamu advokátů – plátců DPH vedeného u zdejšího soudu, že advokátka zapsána není) tak dle vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění činí za tři úkony a tři paušální náhrady částku 2.400,-- Kč. S ohledem na výsledek sporu zavázal krajský soud správní orgán, aby tuto částku uhradil k rukám zástupkyně žalobce ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 29. září 2010

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně